

ТРАВЕНЬ

ISSN 0132-4462

1985

№10

ЛІТЕРАТУРА

Мал. Є. ШУКАЄВА

- Я написала сценарій восьмисерійного художнього фільму «Ми з вами ще раз зустрінемося».
- А чому лише вісім серій!
- Бачте, я у своїй творчості завжди керуюся чеховським принципом: стислість — сестра таланту...

ЖОВЧНИЙ МОМ

Був колись на світі Мом —
Нікти-ночі син,
Ідка особа,
потвор мерзенних брат.
На все світле позираючи спідлоба,
скнів у пошуках недоліків і вад.
Він красу і честь, і правду
злісно ганив,
потішався, насміхаючись з усіх.
Брав на глузи і героїв, і титанів.
Вихваляв хіба що родичів своїх.
Та, коли забракло хисту
для злослів'я,
довелося Мому луснути притомом...
Але хто ж тоді,
насупивши надбрів'я,
на країну нашу бреше,
ніби Мом?
Хто, потовкшись на своєму смітнику,
нам своє-таки приписує сміття?
Хто, визбируючи факти дріб'язкові,
так піклується про наше майбуття?
Бо, мовляв, у нас
безправ'я і розруха,
бо немає в нас ні щастя, ні добра...
Посоромиться остання посмітюха
отакого борзописця-сміттяра!
Написав би про народ мій
правду чисту,
не вигадував би брехень за столом.
Та не вистачить ні совісті, ні хисту.
Швидше лусне в чорній злості
містер Мом.

БІЙТЕСЬ ДАНАЙЦІВ!..

Прикинувши всі витрати до цента
й прибутки,
що одержать навзамін,
підкинуть Штати поміч на проценти.
в одну з слабозвинених країн.
Пошлють спеціалістів, консультантів,
родовище займуть, немов рубіж.
І виявиться згодом в результаті,
що допомога схожа на грабіж.
Країна та, ошукана небога,
збагне й сама-таки якогось дня,
що та американська допомога —
страшніша
за троянського коня.

ФЕМІДА В БОННІ

Знов реваншисти,
як колись,
зі скреготом зубовим
здіймають свастики увись
у Бонні і за Бонном.

В мішені цілять «возяки».
Лунає «хайль!» шалене.
Горять на вогнищі книжки
Фейхтвангера і Гейне.

З портретом фюрера
на схід
розгнущана орава
готова ринути в похід.
А що ж богиня права?

Нових всевладців протеже,
в новітньому хітоні,
вона сумлінно береже
«права» й «свободи»
в Бонні.
Свободу підлості, брехні,

расистської інтриги
і право нищити в огні
правдиві, чесні книги.

Свободу на нужду, п'єтму,
на звільнення з роботи
і право кидати в тюрму
прихильників свободи...

Під знаком:
«Злочини війни
осуджувати годі!» —
живуть,
«за строком давнини»,
злочинці на свободі.

Свобода справжня —
на словах,
права —
міфічна казка,
якщо в Феміди на очах —
коричнева пов'язка.

Життя інколи підкидає просто
незбагненні сюрпризи. Часом та-
кий вузол закрутить, що годі
й кінець знайти.

Сідає, скажімо, людина в авто-
бус, сповнена величезного бажання
доїхати з Харкова до райцентру
Нова Водолага, аби звідти вже до
рідного села дістатися. Трясетися,
бідолаха, трясетися, у віконечко
визирає і несподівано опиняється...
ні в якій не у Новій і далеко не
у Водолазі, а у приміських Дерга-
чах. Чим не сюрприз? Воно, звісно,
Дергачі теж райцентр, але дещо не
той. І що у цій ситуації найцікаві-
ше — так це те, що подібні
транспортні сюрпризи з кривуляса-
ми трапляються не з усіма підряд,
а лише з окремими, до того
ж виключно дипломованими осо-
бами.

Отаке-то свого часу сталося
з інженером-будівельником Вікто-
ром Павловичем Гончиком. Кажуть,
що він нібито сів у автобус,
котрий мав його привезти у Перво-
майський район якраз до контори
радгоспу «Більшовик». Іншого для
себе маршруту Віктор Павлович
навіть обрати не смів. Для нього,
випускника Харківського інституту
механізації та електрифікації
сільського господарства, всі дороги
мали вести лише до зазначеного
радгоспу. Бо ж недаремно протя-
гом кількох років радгоспна каса
щомісячно сплачувала йому досить
солідну суму у вигляді стипендії.

Коли ж автобус зупинився, то
В. П. Гончика наче струмом жахну-
ло. Не впізнав, хоч ти вмири,
радгоспний стипендіат рідного се-
ла! Багатоповерхові споруди і ве-
лелюдні вулиці просто приголом-
шили молодого спеціаліста. А тут
ще й напис на будинку контори
виявився зовсім уже дивним: «Бу-
дівельно-монтажне управління
№ 21 тресту «Житлобуд-2».

— Оце так сюрприз! — аж за
голову схопився інженер-будівель-
ник. — Де це я?

— Де ж іще, як не у Харкові, —
лукаво посміхнувшись йому у відпо-
відь працівники БМУ-21. — На ву-
лиці академіка Вальтера.

— Фе-но-ме-наль-но!.. Тільки
мені украй треба на село. Маю
направлення. А до нього ще й пал-
ке та жагуче бажання прикрасити
сільські пейзажі сучасними будин-
ками, елегантними спорудами.

— Це можна лише вітати. Адже
всім кудись треба, — авторитетно
урвав радгоспного стипендіата сам
начальник БМУ Віталій Харитону-
вич Кохан.

— Я молодий спеціаліст! — аж
обурився В. П. Гончик. — За розпо-
ділом повинен працювати у радгос-

пі. Та й директор, мабуть, спить
і бачить моє прізвище у своєму
штатному розкладі!

— То минеться, як прокинеться.
Адже автобус вас чомусь завіз до
нас?

— Правильно. Але це якісь
химерні транспортні сюрпризи. Ви-
брики, якщо хочете, долі.

Тільки робити вже було нічого.
Проти долі хіба попреш? Довелося
молодому спеціалістові підкорити-
ся їй. Отак і залишився В. П. Гончик
працювати в БМУ-21 майстром. Ну,
а як же, питаєте, палке бажання
працювати в радгоспі? Поступово,
знаєте, згасло.

Подібне лихо спіткало не лише
цього випускника.

Ще навчаючись у Харківському
зооветеринарному інституті, сти-
пендіат радгоспу ім. 10-ї п'ятирічки
Юрій Воловик і гадки не мав, який
сюрприз йому може підкинути
сповнене несподіванок життя. І як-
би не випадок, то він би давно вже
займався профілактикою ящуру
або якоїсь віспи в одному з госпо-
дарств Лозівського району. Тільки
йому не поталанило дістатися до
місця. Узав квиток, але через
природжену неухважність — на
трамвай, і прямим ходом покотив
на вулицю Спартака, що мало не
у самому центрі Харкова. Саме там
його і взяв до себе на роботу
Микола Лук'янович Дзюбан, який
очолює обласну організацію Ук-
раїнського товариства кроликівни-
ків і звіроводів-любителів. От і вір
після цього гороскопам! Бо дехто
поширював чутки, нібито молодий
ветлікар народився під знаком
Корови. Правда, аби остаточно
позбавитися зайвої плутанини в
цьому питанні, Воловик досить
благополучно з того кролячого
товариства перекочував на про-
спект Гагаріна до Харківського
м'ясокомбінату, куди, як відомо,
привозять усякої живності доволі.

Як бачите, випадки, коли моло-
ді фахівці сільського господарства
сідають не у той, як то кажуть,
автобус, далеко не поодинокі.
І мчить їх той транспортний засіб
куди завгодно, тільки не в тому
напрямку, де їм належить
працювати за розподілом.

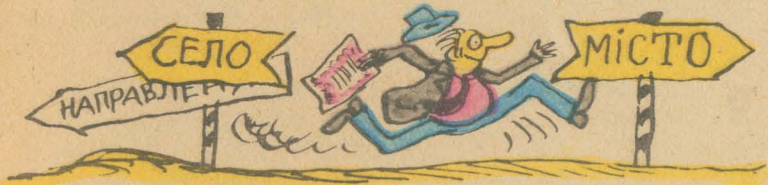
Віктор Цимбал, приміром,
твердо зібрався їхати у колгосп
імені Щорса Нововодолазького
району. І, мабуть, доїхав би, якби
знову-таки не сюрприз. Автобус
зупинився якраз навпроти Новово-
долазької районної міжгоспо-
дарської пересувної механізованої
дорожньої колони № 21, якою ке-
рує Віктор Михайлович Самардак.
Поки Цимбал прогулювався на
свіжому повітрі, автобус чмихнув

вихлопними газами і щез за рогом, залишивши випускника інституту механізації сільського господарства віч-на-віч із сюрпризом долі.

Діватися було нікуди. Довелося негайно з колгоспного спеціаліста перекваліфікуватися на фахівця райцентрівського масштабу і очолити одну з ділянок згаданої колони.

Приблизно у такий же спосіб (тільки їздити не довелося) влаштувалася на роботу в Український науково-дослідний інститут експериментальної ветеринарії випускниця Харківського зооветеринарного інституту Вікторія Коркіна. Керівників інституту мало обходи-

ри, то вийде ось така не вельми приваблива картина: протягом двох останніх років радгоспи та колгоспи Харківщини недорахувалися близько двохсот молодих спеціалістів. А це — мало не третина направлених за розподілом. І з них чималий процент припадає на стипендіатів. Правда, голови колгоспів та директори радгоспів, як правило, у таких випадках журяться не дуже. Вони щедрою рукою розплачуються з каси господарства за навчання своїх кадрів, а потім не менш щедро відпускають їх на всі чотири сторони. Влаштовуються, мовляв, дорогенькі стипендіати, де вам хочеться. І ті влаштовуються.

ло те, що вони порушують закон, зараховуючи молодого спеціаліста до себе на роботу без направлення. Точніше, з направленням, але трохи в інший бік: у колгосп «Заповіти Ілліча» Добропільського району на Донеччині.

І подібні «сюрпризи» трапляються таки досить часто. Один молодий спеціаліст замість електрифікації колгоспних ферм випробовує свої сили на викладацькій ниві у професійно-технічному училищі. Інший, напірч забувши про механізацію та автоматизацію трудомістких процесів на селі, спокійнісінько підшиває папірці в обласному управлінні чи об'єднанні. Коли ж трошки заглибитись у циф-

Тим часом в обласному управлінні сільського господарства педантично підраховують нестачу спеціалістів.

— Що там у нас із агрономами? Понад півсотні не вистачає? Так-так... А зоотехніків? Ого! Близько сотні...

Усього ж по області не вистачає понад шістсот спеціалістів. А коли до цієї цифри додати ще й дві з гаком тисячі посад, на яких працюють практики без освіти, то стане ясно: є над чим замислитися працівникам управління сільського господарства. І не тільки їм.

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

вигляду надають йому нафтопродукти та інші відходи, які щедро спрямовуються у ставок місцевими комунальниками.

ПІЩАНСЬКЕ ПОБОЇЩЕ

ДВА РОКИ ПОШУКІВ

Як давно відомо, янтар легко до рук не дається, і щоб знайти його, інколи треба витратити достобіса часу.

У цьому наочно переконався мешканець села Катюжанки Вишгородського району Київської області, ветеран війни і праці Володимир Іванович Яремчук. Ось уже понад два роки шукає він «Янтар» — іменний настінний годинник, подарований йому колегами до 60-річчя, — який В. І. Яремчук здав на ремонт Вишгородському побутокмбінату. Знайти «Янтар» не допомогла йому навіть квитанція № 010249 від 18 лютого 1983 року.

ЗВУК — ЧУДОВИЙ!

ХЕРСОНСЬКА область. Рівно два роки тому оплатила вартість обладнання радіоточки в своєму будинку жителя села Білозерки Н. П. Дем'яненко (вул. Будьонного, 20) і з тих пір не має жодної претензії до якості звучання радіо. Звучить воно чудово. У приміщенні районного вузла зв'язку, куди Н. П. Дем'яненко систематично ходить послухати останні вісті, а разом і поцікавитися, коли ж зв'язківці проведуть радіо і до неї додому.

УСІ БАРВИ ВЕСЕЛКИ

ПОЛТАВСЬКА область (від власкора ТАП). Надзвичайно гарний вигляд має у ці весняні дні ставок у центрі районного міста Велика Багачка. Сонячні промені грають у водах ставка, і він міниться всіма кольорами райдуги. Такого неповторного

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Приховані резерви.

— План випуску продукції ми не виконали, зате є можливість одержати премію за економію сировини!..

В них дипломи з відзнакою
І заслужений стаж;
Вдача лиш неоднакова,
Різний в душах вольтаж...

Зав пригнувся, наче вудлице,
До паперів, стола;
Веломовить про труднощі,
Зам їх мужньо дола.

Зав частенько відряджений
На турбазу, в лісок,
Зам, як водиться, впряжений
У робочий візок.

Збори, форуми, диспути —
На трибуну йде Зав,
під овації виступив —
(Зам промову писав).

Над квартальними звітами
Зам трудивсь без хвали.
За це грамоту з квітами
Заву в главку дали.

Шана ділом віддячує,
Слава врунється там,
Де, крім Зава сидячого,
Всебезучий є Зам.

Й. ЗИМА-ПЕТРОВИЧ.

Був учора на новосіллі. Добре погуляв. Ледь встиг на останній поїзд метро, щоб дістатися додому. Виходжу з метро. В обличчя приємно дихнула нічна прохолода, і небо коливається в зірках. І так зробилося гарно на душі, навіть замріявся. Коли раптом поряд зі мною лунає владна команда:
— Стояти!

Я став. Не встиг отямитися — інша команда:

ПАМ'ЯТНЕ НОВОСІЛЛЯ УСМІШКА

— Лягай!
Ліг.
— Повзти!
Зробив кілька рухів, наче загипнотизований, а сам

собі думаю: «А чого це ніхто не підходить?»
Озирнувся і бачу: стоїть неподалік спиною до мене кремезний високий чоловік, а перед ним повзе вівчарка.

— Тьху! — вирвалося у мене...
Надовго запам'яталося оте новосілля.

Віталій ПІЩАНСЬКИЙ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Якщо людина нічого не варта, то це ще не означає, що їй ціни нема.

● Від самотності не страждав: у ньому співіснували дві різні людини.

● Носиш камінь за пазухою — не ремствуй, що тобі важко на душі.

● І в нічну зміну працював аби день до вечора.

● Ілюзіоніст. Завжди уміє створити видимість роботи.

● Роман письменника викликав у читачів роздуми: чи варто його читати далі.

Сергій ЮХИМЕНКО.

— Вилітай, братці!
Боятися нема кого!..

ОПЕРАЦІЯ «БУНКЕР»

Двійко білочубих піонерів вбігло до кімнати чергового по табору і, неймовірно хвилюючись та перебиваючи одне одного, заторохтіли:

— Там... у саду... ну, де городи... Підозрілу схованку виявили...

— Або злодії, або шпигуни... Залізний люк на замку... А навкруги соняшники — для маскування, видно...

— Спокійно, — сказав піонервожатий Вася, відкладаючи вбік недочитаний детектив. — Спокійно. Без паніки. Викладайте все по порядку...

На східну околицю Ровно оперативна група, очолювана піонервожатим Васею, дісталася швидко і непомітно для стороннього ока. Залягли у картопляній грядці, обтиканий високими соняхами. Вася замаскувався під гарбуза, члени групи прикрилися листям кабачків і патисонів.

— Братимемо голими руками, — прошепотів Вася, поправивши на поясі порожню кобурку від ракетниці. — Як тільки скомандую: «Руки вгору!», — одразу в'яжіть йому гарбузинням ноги. Наш головний козир — раптовість і несподіваність. Все.

Час було вибрано надзвичайно точно, бо за кілька хвилин по цьому на вузькій стежині, що брала початок від придорожньої смуги, з'явилася чоловіча постать.

— На вигляд кволий, — точно імітуючи шелестіння кукурудзи, прошепотів Вася, — а запеклий: іде і навіть не маскується. Увага!..

Тим часом чоловік у виляючій штормівці наблизився до свого таємного сховища і забряжчав ключами. Дзенькнув, відкриваючись, залізний люк.

— Руки вгору! — пролунав грізний Васин фальцет.

Усе останнє, як мовиться, було справою техніки. Незнайомець, до речі, і не пручався.

— Хто такий? — пролунало перше суворе запитання.

— Городник я єсть, — відповів наполоханий власник виляючої штормівки. — Ентузіаст, так би мовити, і аматор. Стосовно петрушки, цибульки зеленої...

— Що тут робите?

— Виконую постанову облвиконкому...

— Не забувайте нам баків! Яку постанову?

— Про розвиток колективного садівництва і городництва. Сім років тому прийняту.

— А криївка навіщо? — показав Вася очима на залізний люк.

— То не криївка, — відповів ентузіаст петрушки і патисонів. — То залізна бочка із кришкою. Закопав, щоб інвентар сямий-такій, трішки міндобрих та старі черевки зберігати. Не возити ж усе це щоразу у переповненому автобусі. І в плані гігієни, і в плані естетики...

— А в плані порядку, — тонко зіронізував Вася, — не годиться у землю бочки закопувати і вводити в оману підростаюче покоління. Теж мені — підземне колективне садівництво... — І скомандував піонером: — Розв'язати.

Кабачковий аматор поволі оговтувався, а на городні діляночки тим часом потроху почав прибувати люд. Ну й, зрозуміло, одразу ж — про наболіле.

— А й справді, городники ми — курям на сміх, — сказав кремезний пенсіонер. — Ні у товариство ми ні в яке не об'єднані, ні дозволу на спорудження хоча б мініатюрних садових будиночків не маємо. Та й як їх на оцих клаптах збудуєш...

— А он у сусідньому Луцьку, — проінформував громадян високий блондин в окулярах, кандидат, видно, якихось наук, — так там навколо обласного центру неосянжі колективні сади бувають. Десятки тисяч людей займаються корисною для себе і держави справою. І діточок змалку до праці привчають...

— А у нас, в Ровно, — і собі вставила жіночка середнього віку, — мужчини після роботи і у вихідні здебільшого «козла» забивають. Або мандрують по «точках». А що ж мають робити? Городні діляночки тільки незначна частина бажаючих одержала, а про створення садівничих товариств ніхто й не думає...

Жіночка, м'яко кажучи, перебільшувала. Думали у Ровно про ентузіастів городництва та садівництва. Бо і у вищезгадуваній постанові було недвозначно сказано: «...сприяти організації і поліпшенню діяльності садівничих товариств робітників і службовців... Для цього виявляти в установленому порядку і надавати підприємствам та організаціям земельні ділянки...» І голова міської планової комісії В. А. Заводяч з готовністю покаже рішення Ровенського міськвиконкому від 12 серпня 1981 року (усього через чотири роки після постанови!) про створення садово-городніх кооперативів. І покаже вже зжовклі списки членів товариств — «Хімік», «Високовольник», «Текстильник», «Харчовик»...

І що ж із того? А нічогосінько. З міськвиконкому папери йдуть в облвиконком, звідти — в обласне управління сільського господарства, з управління — ще кудись. Паперові гори ростуть, а дерева — поки що ні. Можливо, невгідь бракує? Нічого подібного: їх лише у найближчих до обласного центру районах — Ровенському, Здолбунівському, Гощанському, Костопільському — сотні і сотні гектарів. Просто нікому не хочеться першим сказати «а». За інерцією — воно якось простіше і спокійніше.

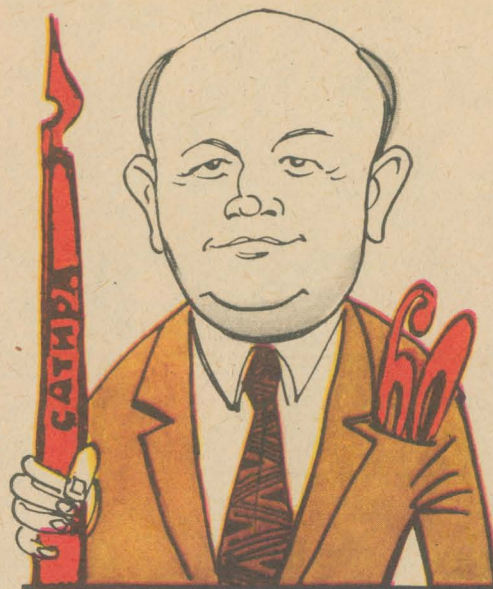
...А в Продовольчій програмі, між іншим, сказано гранично ясно: «Широко використовувати можливості особистих підсобних господарств громадян, колективного садівництва і городництва». То в чому ж справа?

— Ясно-то воно ясно, — задумливо чухають потилиці в Ровно. — Тільки навіщо це так ото зразу за все хапатися? От якби нам ще одну постанову... Або ще одне рішення... Ми б тоді, може, звичайно, і той... І зібралися б та подумали, та порадилися. Колись. Як-небудь. У майбутньому...

С. МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

Поета-сатирика, давнього автора «Перця»
Костянтина СЕРГІЄНКА
з його першим 60-літтям!

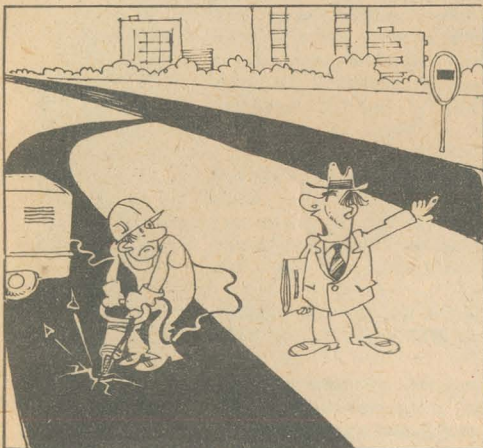

Поета і прозаїка Станіслава ТЕЛЬНЮКА
з його першим 50-літтям!

Письменника, давнього автора і друга
перчанського «Перченяти»,
головного редактора журналу «Радуга»
Юрія ЯРМИША з його першим 50-літтям!

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— І який це безгосподарник розпорядився свіжий асфальт довбати!! Негайно переходи он на ту дорогу: її заасфальтували раніше!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Справжній характер людини розкривається у її діях. Це дуже яскраво продемонстрував жителям села Котюжани Мурованокуриловецького району Вінницької області завідувачий шкільним медпунктом П. В. Сливинський. За одну зірвану з його квітника троянду він влаштував підліткові цілу екзекуцію, переконливо показавши односельчанам своє приватновласницьке, міщанське ество. Про цей випадок розповідалося у фейлетоні «Ефект від афекту», надрукованому у № 2 журналу.

Начальник слідчого відділу обласної прокуратури, старший радник юстиції Е. І. Гончаренко повідомив про наслідки розгляду викладених у фейлетоні фактів. Прокуратура Мурованокуриловецького району притягла Сливинського до кримінальної відповідальності, а вироком народного суду його засуджено до трьох років позбавлення волі умовно.

Дружні шаржі А. АРТУСІЯНЦА

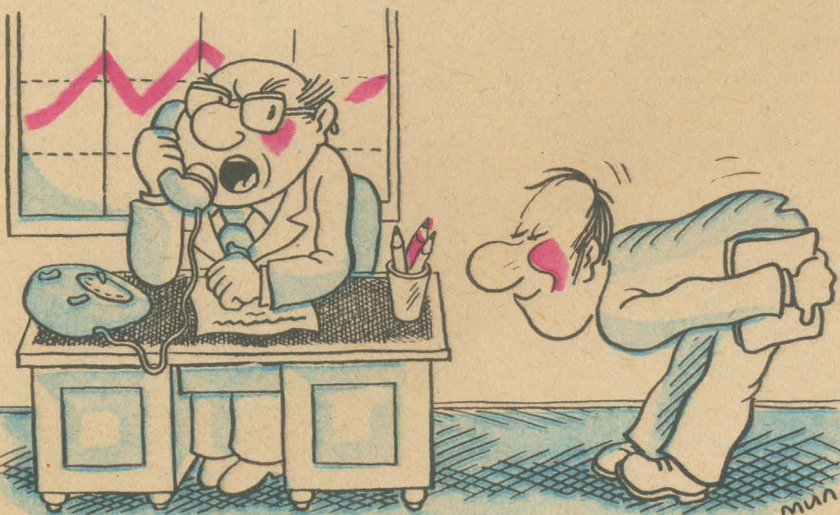
— Нашу команду лихоманить. Треба негайно посилити її трьома «Волгами»!

300АФОРИЗМИ

- У кривому дзеркалі і мавпа — справжня красуня.
- Значить, комусь вигідно, аби риби мовчали!
- Під мухою і худоба скаженіє.

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— А чому це не дали премії Сидоряку? Людина ж працює, не розгинаючи спину!..

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

«Першого вересня минулого року купив я холодильник «Донбас-8». Через три дні він вийшов з ладу. Написав я на завод: так і так, шановні, що мені робити з Вашим браком? «Шановні» порадили звернутися у львівську «Ремпобуттехніку»: нехай, мовляв, побутовики встановлять, який там дефект, а ми швидко потрібну запчастину вишлемо. Поїхав я у Старий Самбір, у тамтешню майстерню «Ремпобуттехніки», оформив виклик майстра. І ось уже півроку чекаю його приїзду. Що мені далі робити?»

М. РИНЧАК.

с. Битая
Турківського району
Львівської області.

— Тільки радіти. По-перше, радіти з того, що вийшов з ладу холодильник, а не пральна машина. Бо без холодильника хоча б узимку можна обійтися, а прати треба цілорічно. По-друге, радіте, що чекає майстра лише півроку. Он житель селища Просіяна Покровського району Дніпропетровської області В. Ю. Корінь здав свою пральну машину «Сибір» у покровську майстерню «Ремпобуттехніки» ще в березні 1982 року, і з тих пір не має ні машини, ні звістки від побутовиків, коли ж вона буде готова.

«У 1975 році в нашому селі Соколова згоріло приміщення дитячого садка. Усе, правда, обійшлося, але досі правління колгоспу і сільська Рада не спроможуться його відбудувати. Кому користь від цієї тяганини з ремонтом?»

ЖИТЕЛІ СЕЛА.

Хмельницький район
Вінницької області.

— Насамперед — самим діткам. Зволікаючи з відкриттям дитсадка, правління колгоспу та керівництво сільради мають змогу наочно демонструвати, до яких неприємностей призводять пустощі з вогнем.

«У березні 1984 року я уклав договір з Олександрівським райпобуткомбінатом на ремонт даху мого будинку, заплатив 375 карбованців. Побутовики зобов'язувалися виконати роботи протягом місяця. Шифер справді завезли у строк, у кінці березня прибули й робітники. Але вони зажадали від мене ще 80 карбованців понад розцінки. Я відмовився, оскільки вже вніс гроші в касу райпобуткомбінату. Майстри розгнівалися і поїхали. Почекавши ще кілька місяців, найняв людей, і вони перекрили дах. Після цього звернувся до директора комбінату Д. М. Брайка з проханням повернути гроші за невиконану роботу, але він письмово відповів мені: у зв'язку з тим, що я «порушив умови договору, а саме самовільно перекрив дах, не маючи на це ніякого права, райпобуткомбінат повернути гроші не може». Виходить, що задринством майстри побутокмбінату мають право займатися?»

Ф. КУРГАНСЬКИЙ.

с. Любомирка
Олександрійського району
Кіровоградської області.

— Ну, навіщо ви так! Райпобуткомбінат саме запроваджує прогресивну форму самообслуговування під умовною назвою «Будімото». Замовники звозять необхідні матеріали і будімото виконують усі необхідні роботи, хоч насправді мурує чи перекриває дах він сам або — за його гроші — найняті окремо майстри. Зате комбінат оформляє все так, будімото замовника зараховано у комбінатівський штат і йому виплачують гроші за будімото виконану роботу. Завдяки цьому той же директор Д. М. Брайко одержує можливість відвідувати, що план по наданню послуг будімото успішно виконано.

«Був колись у місті Пирятині Полтавської області парк. Невеликий, щоправда, але пирятинці мали де відпочити і з дітьми прогулятися. Тепер від парку лишилася танцювальний майданчик і недокорчовані дерева. Коли ж це ми знову матимемо улюблене місце відпочинку?»

ВИЖАКІВСЬКИЙ, КРАВЧЕНКО,
ЛЕВАДА ТА ІНШІ».

— Матимете. Дайте тільки строк. Як пояснили нам у міськраді, навіть на місці згорілого уцент лісу через десять-двадцять років виростає молодий лісок. Недокорчовані дерева дадуть молоду парость набагато швидше.

СВОЯ БУХГАЛТЕРІЯ

Не секрет, що коли в якій-небудь річці гине риба від випущеної у воду стічної гідоти, розпачується за нею оптом, як правило, підприємство. Кишені безпосередній винуватців найчастіше порожніють на кілька червоних штрафів, накладених на водохоронними установами. Втішас у подібних випадках лише те, що для більшості губителів природи втрата власного червонця болючіша, ніж десятки тисяч карбованців, вилучених з державної каси.

Втішас, проте не завжди. Бо декому так отих своїх кровних шкода, що заради них вони ладні ні на які закони не зважати. Особливо коли ще й бухгалтерія у підлеглих ходить.

От, приміром, торік очисні споруди каналізації міста Миколаєва тривалий час нормально не функціонували і стічні води скидалися без очиски в Бузький лиман, ясна річ, не сприяючи зростанню чисельності підводної фауни.

За це Південно-Бузьке басейнове

управління по регулюванню використання і охороні вод оштрафувало начальника виробничого об'єднання «Миколаївводоканал» В. М. Пустового на п'ядесят карбованців і на двадцятьку — начальника очисних споруд К. С. Бреду. Звичайно, за ці гроші відшкодувати заподіяне природі лихо важкувато, але й вони на дорожці не валяються. Та й кому охота на самі штрафи працювати.

Не захотіли й Віктор Михайлович та Кіра Семенівна. Щоправда, дещо своєрідно не захотіли. Викликав начальник об'єднання кого слід з бухгалтерії і повелів:

— Штраф з мене і Кіри Семенівни не стягувати!

І не стягують. Що то значить — своя бухгалтерія.

В. ПАВЛЮК,
старший юрисконсульт
Південно-Бузького
басейнового управління.

ЗА МОЄ ЖИТО...

Якою потрібно, якою цінною кадрами для радгоспу «Федорівський» відчувала я себе у лютому минулого року! Усі радгоспні спеціалісти ще здалеку зі мною віталися, про життя-буття розпитували. Щоправда, на прощання усі вони одне і те ж радили:

— Так ви ж, тітко Віро, не тягніть з телицею: не здумайте її на базар відвести, про репутацію рідного радгоспу подбайте. Бо в нас план горить, і тільки ваша свідомість його врятує. А ми в боргу не залишимося.

А навіщо, питається, її на базар вести, коли, по-перше, мені, пенсіонерці, справді інтереси радгоспу не чужі, а по-друге, так уже нам протягом року роз'яснювали, яку важливу справу ми робимо, підсобляючи господарству у виробництві м'яса, що гріх було б, як то кажуть, осторонь цієї справи лишатися.

Словом, відвела я теличку на радгоспну ферму, зважили її там, усе, як слід, оформили. 374 карбованці якнайближчим часом обіцяли виплатити.

Тих грошей я чекаю й досі. Тепер зоотехніки та працівники бухгалтерії намагаються обманити мене десятою дорогою, наче це я винна, що план по м'ясу горів і що в мене телиця на той час піросла.

Між іншим, я за минулий рік ще одну відгодувала, тільки боюся з нею у радгосп «Федорівський» потягатися. Навіщо, думаю, людей у незручне становище ставити, коли вони на словах до свідомості нас закликають, а на ділі навіть елементарної відповідальності і обов'язковості засвідчити на можуть, компрометуючи, таким чином, справді дуже важливу справу.

В. КУЗЬМИЧ,
пенсіонерка.

Сарненський район
Ровенської області.

ХТО ВІЙМЕ ЧОПИК?

Пише вам лист Вова. Правда, я ще малий, навіть не всі букви знаю, тому мені допомагає писати Віта, який вчиться у другому класі. Пишу з дубенської дитячої лікарні, де Віта і ми з мамою лікуємося: ми з Вітею п'ємо різні ліки, а мама за нами доглядає.

Мене вдома називали жвавим хлопчиком, а тут мені дуже скучно, хоч лікарня хороша, простора, нова, їй навіть менше років, ніж мені. На стінах дуже красиві малюнки, але я їх лише раз бачив, коли мене сюди привезли, а тепер мене мама з палати нікуди не пускає і в палаті нікуди від мене не відходить: щоб, як вона каже, біди не трапилося.

А Віті в лікарні подобається. Він не любить умиватися, а тут його ніхто це робити не примушує, бо у кранах вже три місяці немає води, і Вітька каже, що не скоро й буде. Зате вода біжить по всіх стінах, скрізь поодкисла штукатурка і падає. Мама увесь час пересовує моє ліжечко, бо й у палаті штукатурка обвалюється, то вона боїться, щоб мене не вдарило.

Приходило в лікарню багато дядів — високих і низеньких, лисих і чубатих, товстих і тоненьких, у галстуках і в спеціалках. Одні сердилися, інші стояли мовчки, але всі дивилися вгору і на стіни, хитали головами і питали, як можна так будувати.

А ще я чув, що в підвалі залило водою цінне обладнання. Сам я не бачив: мама мене туди не пускає, бо там дуже глибоко. Не пускає вона мене і на другий поверх, де теж обвалилася штукатурка, оголилася електрична проводка і іскрились. Вітько розповідав, що це дуже цікаво і красиво, коли летять іскри.

А мені здається, що розглядати на стінах малюнки з казок набагато цікавіше. Тому й прошу — нехай прийдуть ще раз оті дяді, що похитували головами й обурювалися, і зроблять так, щоб вода бігла з кранів, а не по стінах, і щоб іскри не летіли. Тоді мене мама пустатиме прогулятися коридором і мені буде веселіше лікуватися.

ВОВА (і ВІТЬКА).

Полтавська область.

НЕСТАНДАРТНІ ДІТИ

Кажуть, що кожній матері її діти — найкращі. Я, з одного боку, не виняток. А з іншого, заздрю матерям. Не всім, щоправда, заздрю, а лиш тим, чиї діти, слухаючи щирі батьківські побажання «Рости, синку (чи дочко), великий (чи велика)», не втратили почуття міри і вирости, як той казав, саме враз. А «саме враз» означає щось від метра шістдесяті сантиметрів до метра вісімдесяти.

Мій син трохи передав кулі меду. До світових баскетбольних стандартів, правда, не доріс, а до сьомого зросту вигнався. І через це придбати для нього якусь одягину — суцільна проблема. Оце недавно була я в Павлограді, у Житомирі, в столиці нашої — Києві (про рідну Олександрію вже й не кажу, бо мене там навіть і в міському управлінні торгівлі знають), і скрізь продавці, коли я запитувала, чи немає в них чого-небудь сьомого зросту, дивилися на мене о-о-такими очима.

Зглянувшись наді мною, наше міське управління торгівлі спробувало ошасливити мене оптом, і звернулося з відповідним клопотанням до керівництва Кіровоградського обласного об'єднання фірми «Одяг» виділити для мене (вірніше, для мого сина) дві куртки, спортивний костюм, чотири сорочки, костюм і чотири футболки. Так і там ані шостого, ані сьомого зросту не виявилися. Спасибі дирекції фірми, не поскупилася вона на папір, надіслала шістьом швейним фабрикам листи з проханням виготовити «для замовника т. Димко К. Д.» те-то й те-то, підкресливши, що у виставленому рахунку треба вказати: «спецазамовлення». Тільки більшість

тих листів так і залишилися фіговими листками, якими гірше тіло не дуже прикриш.

Причетні до швейного діла товариші пояснили мені, що для потреб таких, як мій син, «нестандартних осіб» існують ательє та майстерні індивідуального пошиття одягу. А промисловість, мовляв, на винятки орієнтуватися не може.

Ну, по-перше, послугами цих ательє і майстерень користуються і «стандартні особи», отож виконання замовлення треба чекати й чекати. По-друге, на всі випадки життя одягом в ательє не напасешся: не замовляти ж, справді, в ательє фуфайку чи простенький бавовняний костюм. А по-третє, наскільки мені відомо, нині чи не кожен десятий хлопець за метр вісімдесят потягне, отож про який виняток може йти мова?

Коротше кажучи, звертаюся я до керівників легкої промисловості: не забувайте про наших акселератів. Не големи ж їм ходити і не в коротких штаних та в піджаках з рукавами до ліктів!

м. Олександрія
Кіровоградської області.

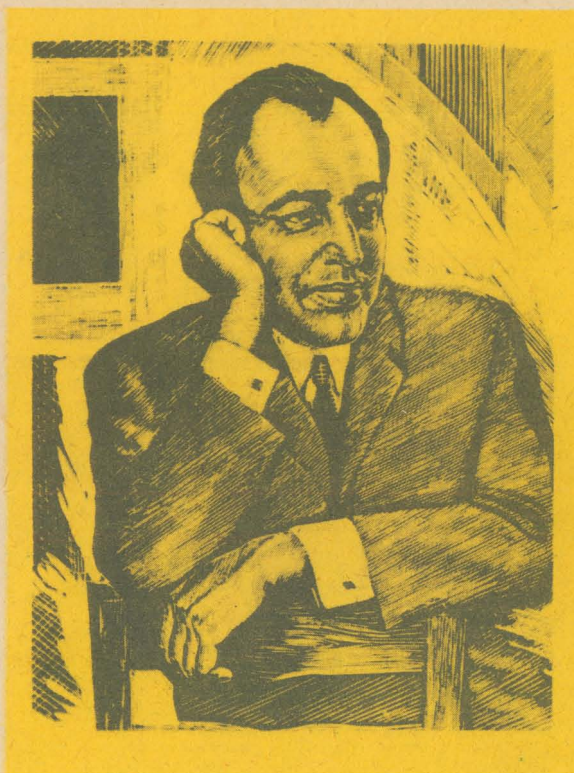
К. ДИМКО.

Александр Корнійчук

25 травня виповнилося 80 років від дня народження видатного українського драматурга, Героя Соціалістичної праці, академіка, державного і громадського діяча Александра Бадикимовича Корнійчука. Його талановиті п'єси ставилися і ставляться в усіх театрах

нашої країни, їм також знайома рампа багатьох зарубіжних театрів. У цьому номері відмічимо окремі сцени з його славного комедії «В степах України».

Ліворуч подвір'я Галушки, праворуч — Часника.

Міліціонер. Пиши: протокол номер один... Секретар (пише, повторює). Протокол номер один...

Міліціонер (до Часника). Громадянин, ваше прізвище?..

Часник (стогне). Та хіба ти, Петре, не знаєш?..

Міліціонер. Громадянин, давайте не будемо перекатись. Я при спольненні службових обов'язків, і тут перед вами не Петро, а старший міліціонер товариш Редька, і це треба поінформувати! Прізвище і скільки років?

Секретар. Я вже написав — Часник Саливон Іванович, голова колгоспу «Смерть імперіалізму».

Міліціонер. Товаришу секретар, треба складати протокол по формі, писати з уст відповіді і не забігати вперед. Викресліть.

Секретар викреслює.

Прізвище?

Часник. Часник Саливон Іванович. Ой, голова колгоспу «Смерть імперіалізму», ой, п'ятдесят років.

Міліціонер. Так і запиши. Громадянин Часник, чи були ви у ворожих арміях?

Часник. Ти що, вчадів, захворів, сказився, хіба ти не знаєш, хто я такий?! Палажко, неси мій новий піджак! Хутчі!

Палажка побігла.

Галушка (почув, перестав стогнати, крикнув до своєї дружини). Параско, винось-но мій піджак, швидше...

Параска побігла.

Міліціонер. Громадянин Часник, ще раз повторюю, що я тут при спольненні службових обов'язків, і давайте поводити себе культурно. Це треба поінформувати.

Палажка принесла піджак. Часник одягнув, на піджаку — орден Червоного Прапора. На другому подвір'ї Параска принесла піджак. Галушка одягнув; у нього теж орден Червоного Прапора.

Пиши: у ворожих арміях не був, а наоборот, за що нагороджений орденом Червоного Прапора.

Секретар (пише). Нагороджений, наоборот, орденом... Так, єсть.

Міліціонер. Громадянин Часник, розкажіть, за що і як ви побилися з громадянином Галушкою, а ви запишіть в точності.

Часник. Я, як голова колгоспу «Смерть імперіалізму», звернувся сьогодні вранці до Галушки, голови колгоспу «Тихе життя», із зовсім мирною пропозицією, кажу: продай сіно, бо, як відомо, у нас в колгоспі є чотири ферми, коні, корови, вівці, свині, а в нього в колгоспі одна ферма, і на ній тільки хвости стоять.

Галушка. Брешиш, у мене в кожного колгоспника по дві, а то й по три корови є.

Часник. Мене перебивають.

Міліціонер. А ви його не слухайте, він на своїй території говорить має право. Далі.

Параска. Ач який, хоче закрити нам рота на нашій території.

Палажка. Що таке?

Параска. Щоб тобі на пупі чиряк вискочив.

Палажка. А щоб трьому Галушці сто болячок у печінку, та таких дрібниць, як мак.

Міліціонер. Громадянки, припиніть дискусію. Далі.

Часник. Товаришу старший міліціонер, як звесно в усьому районі, що в нашому селі є несправедливість — у мене в колгоспі чотири ферми і клаптик луку, а в нього — одна ферма, і на ній тільки хвости, а луку вистачило б на десять ферм.

Міліціонер. Громадянин Часник, це мене не цікавить, давайте ближче до діла...

Галушка. Ой, викручується, як вуж...

Міліціонер. Далі...

Часник. От я й кажу Галушці: продай сіно. А він заломив таку ціну, що я не стерпів і сказав йому, що це не колгоспна ціна, а чиста спекуляція.

Галушка. Бреше, він назвав мене, орденоносця, спекулянтом.

Часник. Правда, назвав я його спекулянтом, а він мене кар'єристом, тоді я пішов у наступлення і назвав його куркулем, він теж пішов у наступлення і назвав мене бандитом, тоді в мене, як у воєнного чоловіка, закипіла кров, і я з флангу заїхав Галушці у вухо...

Він тоді на мене в атаку, скопив за шию і почав душити, але тут у резерві був мій син Грицько...

Міліціонер. Годі, далі буде говорити Грицько. (До секретаря). Записав?

Секретар. Записав. Дядьку Часник, як це з флангу та у вухо?

Міліціонер. Давай без запитань, твоє діло писати, і це треба поінформувати. Ваше прізвище?

Грицько. Грицько Саливонів Часник, комбайнер.

Міліціонер. Як було діло?

Грицько. Я вийшов з хати і побачив, що

дядько Галушка душать мого тата, я просив, щоб вони пустили, хотів одірвати їх руки від татого горла, але не міг. Коли ж тато поспиніли й закрили очі, я злякався і вдарив дядька Галушку дрючком по голові, вони тоді випустили тата і лягли коло нього. От і все.

Часник. Якби не був у резерві мій син, то Галушка задушив би мене.

Міліціонер. Громадяни, припиніть! Підпишіть протокол.

Часник підписує.

(Переходить на подвір'я Галушки, сідає за стіл, коло нього секретар). Протокол номер два. Громадянин, ваше прізвище? Скільки років?

Галушка. Галушка, п'ятдесят років, голова колгоспу «Тихе життя».

Міліціонер. Говоріть коротко.

Галушка. Що ж тут говорити, коли б не був у резерві його син, то від Часника тільки дух залишився б. Він назвав мене спекулянтом, я його кар'єристом, бо за сіно я можу встановити ціну, яка нам вигідна, тоді він мене назвав куркулем, я його бандитом, він мене дійсно врізав з флангу у вухо. Я ударив з флангу і почав душити. Тоді його резерв з тилу мене по голові, я упав. От і все.

Довгоносик. Прошу зняти розмір гулі на голові.

Міліціонер. Розмотайте голову.

Галушка розмотав.

(Мірає пальцями). Пиши — гуля на голові упоперек на два пальці і вздовж на чотири. Все.

Довгоносик. Прошу записати мене як свідка, я бачив, як громадянина Галушку вбивав Гриць Часник.

Галушка. Що? Мене убивав? Хто? Отой вишварок? Та коли б він не зайшов з тилу, то я б його розчавив!..

Міліціонер. Ваше прізвище?

Довгоносик. Довгоносик Філімон Філімонович.

Міліціонер. Де проживаєте?

Довгоносик. В обласному центрі.

Міліціонер. Чим займаєтесь?

Довгоносик. Колгоспник.

Міліціонер. Гм, значить, у городі теж колгоспні організували?

Довгоносик. Ні, я колгоспник тутешній, колгоспу «Тихе життя».

Галушка. Він агент нашого колгоспу по торгівлі.

Міліціонер. А... добре, покажіть паспорт.

Довгоносик подає.

(Уважно розглядає). Скільки вам років?

Довгоносик. Тридцять три, три місяці, три дні (подивився на годинника), дванадцять годин, три хвилини.

Міліціонер. Точно! Підписуйте протокол.

Підписують.

(До секретаря). Ходім.

Довгоносик. Як?

Міліціонер. Ні.

Довгоносик. А паспорт?

Міліціонер повертає паспорт.

Ідуть. На вулиці.

Секретар. Товаришу Редька, розкажіть, як воно з флангу у вухо.

Міліціонер. Це розказати не можна, а треба показати. (Повернувся, голосно). Громадянин Часник і громадянин Галушка, я сподіваюся, що ви до суду проживете культурно і не будете більше битись. Коли ж знову почнете, то сьогодні я буду тут, у сільраді, до десяти годин, викличте, і я добавочні свідчення занесу до протоколу. Попереджаю вас, що до десяти ще можу дописати.

Галушка. Добре.

Усі вийшли, окрім міліціонера і секретаря.

Міліціонер (до секретаря). Давай я тобі покажу, як з флангу б'ють у вухо.

Секретар. Ні, ні, не треба... я... вже зрозумів. (Швидко пішов).

Міліціонер. Що ж, тоді давайте не будемо показувати... (Насистує, відкрив портфель, складає туди протоколи).

Входять з вудками дід Тарас і дід Остап — вони несуть рибу.

Спинились, закурюють.

Тарас. Так ти мені і не сказав, що таке каравани...

Остап. Утоплю, їй-богу, утоплю.

Тарас. Мовчу... Мовчу... І що таке ракети знаю... І космічеські шляхи знаю, а от каравани...

Остап. І... Набридло мені слухати твоє паткування. Каравани — це слово секретне... Зрозумів?

Тарас. Ні.

Остап. Ех ти, темнота... А ще два «георгія» маєш...

Тарас. Тоді ж не було такої техніки.

Остап. Каравани — це таке слово, щоб недруги наші не розгадали, скільки в нас ракет і які... понав?

Тарас (голосно). А... а...

Остап. Закрий вершу. Ходім до Часника.

Тарас. А коли він не ого-го...

Остап. Ручусь — ого-го-го...

Ідуть на подвір'я Часника.

Вийшов Часник.

Діди. День добрий.

Часник. День добрий, діди, рибка є?

Тарас. Є й карасі, й лини, і коропчики...

Підходить Степан.

Степан. Ого... Добрі лини. Це все на вудку?..

Тарас. Лини ми руками ловимо...

Степан. Як?

Тарас. Лин, як свиня, залізе в болото носом і лежить. На дубку іде і примічаєш бульки на воді — тоді руку запуская в болото і безпременно або лин, або жабу витягнеш...

Часник (виймає). О, який добрий линок...

Остап. Діло до тебе, Часник. Я і Тарас і службу разом служили, і в один день одружились, і жінки наші, царство їм небесне, в один рік погинули... одне слово, — все життя разом. А зараз неудобство у нас — у різних колгоспах ми. Прийми, Часник, приятеля мого Тараса в колгосп. Хлопець він ще ого-го-го. Це він зверху такий трошки не ого, но унутрі ого-го-го... ручусь...

Часник. Ти що ж, з Галушкою не помирився?

Тарас. Прийми в свій колгосп, не можу я в «Тихому житті» жити...

Степан. А чому?

Тарас. Галушка нас не туди веде. У Часника всі до Києва на виставку ідуть, а тут помреш, і виставки не побачиш, і себе не покажеш. Остап іде, а я, виходить, не ого... «Тихе життя» — як лин в болоті.

Часник. Самі винні, що Галушці спускаєте. Чого критику не піднімаєте на весь голос?

Тарас. Та пробували, але до нього критика не доходить. Йому б дрючком по голові...

Часник. Но... но...

Остап. Прийми, Часник... Приятель мій хлопець, конешно, зверху таки добре підтопаний, но по унутрі — ручусь — ого-го-го, сила в нього ого-го-го... працювати буде, як молодий...

Часник (сміється). Ну...

Степан. Куди йому працювати, він же зовсім старий.

Остап. Що ти сказав! Ану, Тарасе, покажи йому, який ти козак, візьми його...

Тарас. Ану, сучий сину. Захищайся! (Схопив Степана).

Степан (сміється). Пусти, діду, ой, пусти, діду, пусти...

Остап. Давай, давай, під ногу йому... давай...

Степан. Пусти, діду.

Часник. Пусти, діду...

Тарас. Остапе, допоможи, чусь...

Остап. Чую. (Метнувся).

Степан. Пусти, здаюся, пусти...

Діди. А, здався, знай наших...

Степан (сміється). От козаки. Прийми його, Часник, ого-го-го, який козак!

Часник. Добре, подавай заяву, розберемо...

Діди. Дякуємо.

Остап (до Степана). Приходь з нами рибу ловити.

Тарас. Ми тебе навчимо боротися і линів руками витягати.

Степан. Прийду.

Остап. А ти його взяв ого-го...

Тарас. А ти його ого-го-го.

Пішли.

Степан. Товаришу Часник, я зараз їду в район і прошу вас приїхати на пленум на години дві раніше, — хочу з вами поговорити в одній важливій справі.

Часник. А ви ж хто будете?

Степан. Я працюю в обкомі і спеціально на цей пленум їду.

Часник. Добре. Приїду раніше.

Степан. Бачу я, як вам набридло жити поруч з «Тихим життям».

Часник. У печінках вони... І коли їх грім вдариш.

Степан. Скоро, і це ви зробите.

Часник. Як?

Степан. Об'єднати треба їх з вами. Прийміть їх у свій колгосп.

Часник. Кого? Галушку? Я ще не божевільний.

Степан. Не гарячіться, подумайте, хто ж їх поведе. Подумайте, хіба може бути Галушка без Часника. Дружина ваша правду казала.

Часник. То жарт.

Степан. Ні, то народна мудрість.

Довгоносик (за сценою). Ей, ти, давай, машина чекає. Тягни свого трактора!

Степан. Я зараз. То я вас чекаю, товаришу Часник. Бувайте. (Тисне руку).

Часник. Бувайте. Приїду.

Степан. А дітей треба поженити. Невірно робиш, Часник.

Часник. Це моє діло.

Степан. Так, але в цьому ділі ти на одну лінію став з Галушкою.

Часник. Як?

Степан. Подумай. Бувай.

Часник. На одну лінію з Галушкою... (Пішов до хати).

Входить Довгоносик.

Довгоносик. Ти що ж, з ним теж комерцію заводиш?

Степан. Яку комерцію? (Взяв мотоцикла).

Довгоносик. Ти не крути, шини діставати

будеш тільки для мене: я своїм агентам працювати в іншому місці не дозволю, щоб ти це запам'ятав.

Степан. А ти справжній феномен.

Довгоносик. Приїзди завтра на моє весілля, запрошую... Ех, шופере, якби ти знав, як люблю мене Галю... Ну, прямо вдивально...

Степан. Я знаю, вона тільки що про це батькам своїм говорила.

Довгоносик. І ти чув?

Степан. Аякже...

Довгоносик. Що ж вона говорила, скажи...

Степан. Сказала, що ти такий особливий, що ти не просто людина...

Довгоносик. Особливий... ну... ну... кажи...

Степан. Що ти особливий тип жулика, спекулянта, якого треба негайно посадити в тюрму...

Довгоносик. Що таке?!

Входить Галушка.

Папашо... папашо!.. Що ж це таке? Куди ви дивитесь?.. Як ви дозволили Галі?

Галушка. Хіба я їй дозволяв...

Довгоносик. А хто ж! Ви за неї відповідаєте. Прошу зараз же дати мені відповідь!

Галушка. Іди ти під три чорти! Не розстроюй мене, бо я й так розстроєний, чусь... (Виліз з драбини).

Довгоносик. Папашо!.. Мамашо!.. Мамашо... (Побіг до хати).

Вийшов Часник.

Галушка. Параско... Параско! (Кричить). Параско!..

Часник. Що, нема кому хмизу подати? (Підійшов, взяв хмизу). Я тобі подам. Плеті, до неба плеті, будеш ти кукурікати на цьому тині...

Галушка. Саливоне... Саливоне... Не розстроюй мене, чусь?

Часник. На бери, плеті, плеті... відгороджуйся...

Галушка. Саливоне... Саливоне... не розстроюй мене. (Висмикує хмиз із тину, розкидає, кричить). Не розстроюй мене! Не розстроюй!.. (Розкидає хмиз із тину, розхитує тин).

Часник. Так, так! Давай, давай! (Натиснув плечем на тин, і тин упав).

Галушка зліз з драбини, кинув драбину на тин, підійшов до Часника.

(Витягнув цигарку, дав йому). Ну...

Галушка. В курсі дела...

...Входить з чемоданчиком Довгоносик, за ним на велосипеді міліціонер Редька.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ШАРАДА

Я травичку намочу,
Сонце зійде — утечу.
Забери у мене Р —
Вже комаха я тепер.

[Роса — оса].

Іван ГАВРИШ.

НЯНЯ

Я ляльку Шуру посадила,
Фартух біленький їй наділа.
Підперезала рушником.
Поїти стала молоком.
А в неї личеньком струмки.
Течуть на плаття, чобітки.
У молоці і ніс, і щоки.
Нагодувати її — морока...

Галина ГРИНЕНКО.

НЕЗРУЧНА ОБНОВА

Купили Вовочці штани —
пішов у них гуляти,
І хоч новісінькі вони,
Сміються всі хлоп'ята:
На лавці Вовочка сидить,
В футбол не хоче грати...
Було не спиниш і на мить —
Тепер не чуть хлоп'яти.
Пташкам у гніздах благодать:
Ніхто їх не тривожить,
І нікому із ніг збивать
У сквері перехожих.
У всьому винні ці штани...
Ледь не заплаче Вова:
— Ну, звідки узялись вони?
Ну, нащо ця обнова!..
Обридли Вовчику вони,
Іде з плачем до мами:
— Візьми мої нові штани,
Віддай мені з дірками!

Марія ЧЕПУРНА.

СМІШНА ЗИМА

Вранці я гуляти вийшов —
Кидав вітер цвіт із вишень.
І Маринка тут як тут:
Раді ніжками — туп, туп;
У долоні заплескала
До Галинки загукала:
— Ой, яка смішна зима —
Сніг, а холоду нема!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ОЛЯ ЧИТАЄ

- Олю, цікава твоя книжечка?
- Дуже цікава.
- Хто ж тобі її читає?
- Сама. Вже прочитала всі малюнки.

заспівав. Таке мале, а вже знає, що треба вчитись у старших.

П'ЯТІРКИ

- Світланко, які в тебе оцінки?
- Позавчора одержала п'ятірку з української мови.
- А вчора і сьогодні?
- Вчора і сьогодні вчителька п'ятірок не ставила.

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

СОЛОВЕЙКО

Оксанка співала в саду, та раптом замовкла і побігла до хати.
— Мамо, от цікаво... Я заспівала в саду, а соловейко почув мою пісню і собі

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ТАЄМНИЧИЙ СЛІД

Пригода друга Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВИЛИТИ ДУШУ

ГУМОРЕСКА

Я чекав, поки лікар закінчить писати. Нарешті, на мить відірвавшись од своїх паперів, він сказав:

— Розповідайте, на що скаргитесь?

— Скаргусь на погане самопочуття, — почав я. — Втратив сон, навіть снотворне не допомагає. Руки тремтять. Втомлююсь дуже швидко. Апетит — гіршого не буває. Працездатність на нулі...

— Усе зрозуміло. Нервові виснаження. Після стресового синдрому. Мабуть, було якесь потрясіння? — запитав лікар, продовжуючи писати.

— Ой, було, лікарю! І зовсім недавно. Вийшов я з роботи. Настрій чудовий. Погода теж. Вирішив трохи пройтися. І раптом зустрічаю свого однокласника. Стільки років минуло, а він не дуже й змінився!..

— Не дуже змінився, кажете? — перепитав лікар, ховаючи папери в портфель. — Це нам тільки здається, що ми не дуже міняємося. Я оце недавно зустрів свою першу дружину і жахнувся — так вона змінилася! А минуло лише якихось сім років від нашої останньої зустрічі, — повідомив лікар, одягаючи пальто. — Ах, до речі, щодо вашого післястресового синдрому. Побільше бувайте на свіжому повітрі! А головне: уникайте стресів. Не тримайте в собі образ. Намагайтеся розрядитися, комусь вилити душу. Запам'ятайте, невроз — це хвороба невисловлених емоцій...

Порада лікаря здалася мені слушною. Справді, треба таки комусь вилити душу, вирішив я. Співаючи однодумця, навіть просто добре слово приятеля, колеги — це своєрідний громовідвід, здатний бодай частково звільнити тебе від негативних емоцій.

На тролейбусній зупинці я зустрів давнього знайомого Копшука.

— Ти що робиш у моєму районі? — привітав він мене.

— У лікаря був, невропатолога.

— Оце та-ак, — вразився він. — Ніколи не подумав би, глянувши на тебе.

— Уяви собі, — кажу. — А причиною всьому цьому — моя недавня зустріч з однокласником.

— Та ти що?! Не може бути!

— Отже, може. Бо ж такі були. Вийшов я з роботи, — почав я. — Настрій чудовий...

— Чудовий настрій після роботи? — здивувався він. — І ти ще скаргишся на життя? Я так це розумію: коли в людини хороший настрій після роботи — значить, вона своєю роботою задоволена. А от я хочу тікати зі свого науково-дослідного. Зараз гайки так загвинтили — ні заїздити, ні в шахи пограти, ні по телефону як слід поговорити. Навіть піти покурити зайвий раз — і то не можна. Мій шеф зовсім осканенів. Уяви собі, підраховував, що я за половину робочого дня сімнадцять разів виходив курити і з дев'ятьма приятелями балакав по телефону. Дріб'язковий до божевілля. Йому, баче, муляє, що я голюся в робочий час і гантелями махаю...

Він дістав сигарету і запалив. А я, скориставшись паузою, тут же повів далі:

— Так от, вийшов я з роботи, настрій чудовий. Погода — теж...

— Хороша погода вже закінчилася, — перебив він мене. — Тепер хорошої не чекай аж до весни. Оця мряка почалася — і на душі одразу ж погіршало. До речі, ти знаєш, як тісно пов'язані настрій і погода? Коли прокидаєшся, і день ясний — хочеться співати. А коли отак, як сьогодні, — хочеться вийти...

— Отож, — кажу я, — погода була хороша і, відповідно, настрій теж. Вирішив трохи пройтися...

— І правильно зробив, — підняв він догори палець. — Пройтися — це завжди корисно. Коли я багато ходив пішки, то просто чудово себе почував. Читав в одному з останніх номерів «Здоров'я» — писалося про користь ходьби? Працюють усі групи м'язів! За три місяці можна схуднути на чотири кілограми. І спить як після того! Мій тесть зовсім втратив сон. Та оце почав ходити — спить по шістьнадцять годин на добу... А ось і наш тролейбус, — радісно вигукнув він. — Тобі п'ятий підходить?

— Мені номер третій або перший, — сказав я.

— Ну, то бувай, — попрощався він і докинув: —

А пішки ходити треба. Навіть бігати не завадило б, підтюпцем...

Удома дружина поцікавилася:

— Ну, що сказав лікар?

— Сказав, що в мене хвороба невисловлених емоцій.

— А ти їх висловлюй, хто тобі заважає. А то і слова від тебе не доб'єшся!

— Правильно, — зрадів я. — Хочеш, розповім тобі, від чого все це почалося?

— Звичайно, — сказала дружина.

— Так от, недавно іду я з роботи. Настрій чудовий...

— А в мене сьогодні зранку ну геть зіпсований, — підхопила дружина. — І знаєш — ким? Тетяною з бухгалтерії. Глянула на моє плаття і каже єхидно: «Вчора у театрі аж два таких бачила!» «А зате, — кажу їй, — у таких спідницях, як у тебе, все місто ходить». Вона і замовкла, звичайно. А я цілісний день нічого робити не можу, аж тремчу від образи...

— А мені того дня, — повторюю, — настрою ніхто не псував, отже, він був у мене чудовий. Погода — теж. Вирішив трохи пройтися...

— І я оце вирішила сьогодні пройтися після роботи, — радісно сказала дружина. — І знаєш, кого зустріла? Храпунів! Олекса такий поважний, у замшевому пальті, з модерним портфелем. Правда, потім виявилось, що у нього в тому портфелі два пакети кефіру і кілограм цибулі. А Катерина з букетиком квітів, і така вся горда, наче не вона сама ті квіти купувала. Два тижні тому повернулася з Мурманська, там її брат біологію викладає в технікумі. Так каже, що директор того технікуму десять років не чув на одне вухо, а то раптом якось прокидається вранці і, уявляєш, чує на обидва. Він од радості такий

банкет влаштував у технікумі, що друг її брата не витримав і напився, хоч перед тим п'ять років і крапельки не брав. Бо колись зловживав цим ділом і тим зіпсував собі кар'єру. Як, до речі, наш Пільгай. Учора оце його зустрічаю. Змарнілий і худий, як наш сусід з дев'ятого поверху...

Після марних спроб вставити бодай слово в жінчин інформаційний потік, я вислизнув з квартири і подався до свого найліпшого друга Бориса.

— Треба поговорити, — пояснив я мету свого досить-таки пізнього візиту.

Його домашні вже спали, тому ми влаштувалися на кухні. Лаконічна сервіровка столу мусила дуже сприяти відвертості.

— Ти не повіриш, — почав я, — хочу оце комусь вилити душу, і, виявляється, це не так легко.

— Ще б пак! — погодився він. — Це тобі не пляшку розлити по фужерах. — Ну, будьмо! Бери огірок. Моя Олена консервувала. Цього року ми добре попрацювали. Самих тільки огірків триста банок закрутили. А помідори! Не відірвешся. І сливи, і вишні, і брюссельська капуста, і буряки з хроном, і груші з виноградом! А грибів... Хочеш, покажу?.. Ні, ні пішли! Зараз побачиш, з якими талантами маєш справу...

Ми пили під гриби і під маринади, а Борис усе розповідав: про свої виняткові успіхи на цьому поприщі, про дивовижні рецепти консервованих шедеврів і про насолоду, яку дарує оте його нове захоплення.

— Отже, є під що нам вилити душу одне одному, — зареготав він. А я підхопив:

— Так от, про душу. Вийшов я з роботи, настрій чудовий, погода — теж. Вирішив трохи пройтися...

— А це ідея! Може, пройдемося? — запропонував Борис і глянув на годинник: — Хоча вже третя година. Скоро і вставати треба.

— Отож-то, — кажу я і продовжую: — Погода, значить, чудова. Вирішив я трохи пройтися...

— От і молодець! — підвівся Борис. — Вирішив пройтися, то і прохось собі, на здоров'я. А я спати піду.

Він легенько, по-дружньому підштовхнув мене до дверей, побажав приємної прогулянки і передав привіт сім'ї...

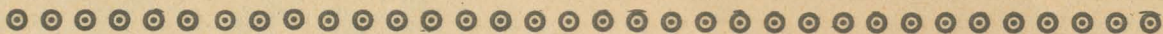
Я йшов нічними безлюдними вулицями, несучи в собі невисловлені емоції, і раптом побачив на розі міліціонера.

— Дозвольте, — привітав я його, — вилити вам душу, розповісти вам те, чого нікому не можу...

— Давай, — погодився він. — Тільки краще підемо в одне затишне місце...

Відділення міліції виявилось не таким уже затишним місцем, як обіцялося. Але тут було тепло і спокійно. Мені дали кілька аркушів паперу і ручку. І ось нарешті, пояснюючи у письмовій формі, чому я з'явився в громадському місці у нетверезому стані, я можу хоч на папері, а таки вилити нарешті душу — докладно розповісти про ту зустріч з однокласником, яка так потрясла мою нервову систему.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Глянь, що то за автобус! Чи не шефи до нас на прополку їдуть!

— Ні, то Мишко жінок на базар повіз.

І сміх,
і гріх

ВО СЛАВУ ВСЕВИШНЬОГО

Поль Джобсон, 43-річний священик однієї з парафій англійської церкви на лондонській околиці, стояв перед нерозв'язною, здавалось би, проблемою: треба було підрихтувати дах на його святей установа, а в церковній скарбниці вітер гуляв.

Але усе владналося якнайкраще, хоча не ризикуємо твердити, що саме господь-бог, прислухавшись до молитов слуги свого, напоумив його, як вийти зі скрути. Тут, скоріш, сатана постарався, як повідомляє журнал «Штерн». І сталося чудо: не дуже-то, видать, щедра паства охоче полізла в гаманці. І дах на церкві було недовзі відремонтовано, а до того ж і в церковній скарбниці грошенята завелись.

А все пояснюється одним: осяяний оригінальною ідеєю, душпастир обладнав при церкві у боковому вівтарі таку собі забігайлівочку, де бажаючі можуть перехилити якусь там чарчину-другу.

До речі, залагоджуючи в такий спосіб справи суто матеріального, сказати б, характеру, Джобсон водночас сприяє і духовній чистоті своїх парафіян: у його підопічних з'явилася не тільки ще одна можливість звеселити свою душу, а й більше шансів потрапити в рай, очистивши цю душу від гріхів. Бо, як твердить сам кмітливий душпастир, із прихожанами стало легше спілкуватися: «Після чарочки віскі їх значно легше стало сповідати», — признається він.

Нашу праматір Єву, як відомо, сатана в образі змія на гріх спокусив, а отут, як бачите, змії богоугодній справі прислужує. Зелений, звісна річ, змії.

ЗІ ЗНАННЯМ СПРАВИ

Свого часу в Парижі вийшла книжка «Як вас захистити». Як уже можна судити із самої назви, її автори виявляють турботу про ближнього. І, зауважимо до речі, зовсім не безпідставно: злочинність у Франції, зокрема — й у тому ж таки Парижі, росте, як на дріжджах. Отож у книжці тій можна знайти поради, як краще уникнути халепи або вив'язатися із неї. Зокрема, радиться: коли до вас із небажаним візитом нагрянуть зломщики, то божже збав кричати «Караул, грабують!» У такій ситуації краще кричати: «Пожежа!» Бо, як розтлумачується далі, почувши крик «Караул, грабують!», ваші сусіди, скоріш усього, подумують про свою безпеку і залишать вас напризволяще. А на крик «Пожежа!» вони безумовно збіжаться — із переляку, що вогонь може перекинутися і на їх житло.

БЛИЗЬКЕ ЗНАЙОМСТВО

Прибувши якось у Сан-Франціско на конференцію інженерів-нафтовиків, західнонімецький бізнесмен В. Шефер вирішив, як це водиться, полюбуватися красотою міста. Отож і вирушив у парк, що неподалік знаменитого мосту «Золоті ворота».

Цей променад запам'ятовується гостеві надовго: серед білого дня четверо молодиків відібрали в нього кофр із камерою та іншим фотопричадаллям, а коли він кинувся по допомогу до групи молодих людей, що саме нагодилися, то ті позбавили його ще й гаманця.

Не знаємо, як щодо красот Сан-Франціско, але із норовами цього американського міста гість познайомився, як бачите, досить близько.

І ТУТ ТЕ Ж САМЕ!..

Перед богом, як дехто схильний твердити, — усі рівні. Але життя спростовує цю, почерпнуту із невіргодних джерел, інформацію: життя засвідчує, що навіть серед тих, хто начебто ближче од нас із вами до бога примостився, рівність не дуже в моді...

Американська центральна рада церков опублікувала дані про заробітки священнослужителів. Вияснюється, що жінки, які обіймають усілякі посади в церковній ієрархії, отримують на 20—30 процентів менше, ніж чоловіки.

Не по-божому, сказати б, воно із жінками в них виходить. А так, як здебільш там ведеться, коли про живий гріх ідеться.

ЗНАЙШОВ ПРИЧИНУ

Сьогоднішні тель-авівські заводи сподівалися, що їхня ліванська авантюра минеться безкарно. Але не витанцювалося: ізраїльським окупантам довелося розплачуватися.

До причини цього, як дізнаємося із брюссельської газети «Суар»,

докопався один із депутатів ізраїльського кнессету (парламенту) від ортодоксально-релігійної партії. Він заявив: «Всевишній покарав ізраїльську армію в Лівані, спричинивши їй людські втрати, за розбещену поведінку жінок-солдатів, що служать в армії».

Ми, грішні, думали, що тут зовсім інше до цього спричинилося, а воно ж, бачите, он що.

НУ Й ПОЛІТИКА ЖІ!..

У США куди не повернешся — на якийсь «комітет політичних дій» наткнешся. Їх у конгресі Сполучених Штатів уже шість із половиною тисяч зареєстровано.

А нещодавно до тих тисяч іще один додався: «Комітет політичних дій на захист площі Франкліна».

Що ж тій площі так загрожує, що уже й до політики докотилося?

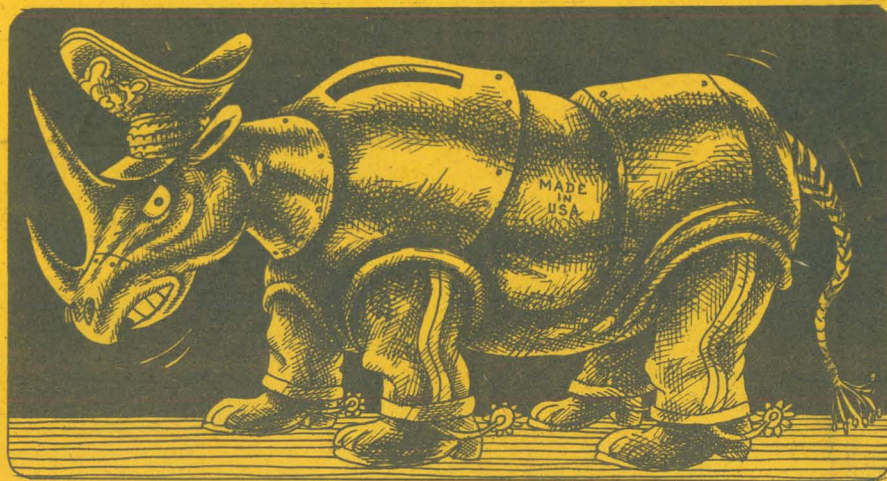
Та, власне, самій площі — нічого. Справа тут у тім, що площа Франкліна — це район столиці країни «необмежених можливостей», де знаходяться магазини порнографічних видань, і новоспечений «комітет політичних дій», до якого назва площі приліплена як символ, покликаний забезпечувати інтереси порнографічного бізнесу. Ото вам і уся «політика».

«Ватажки військового режиму Пакистану заявляють, що не допустять жодної опозиційної партії до участі у наступних виборах».

Мал. Є. МИЛУТКИ

(3 газет).

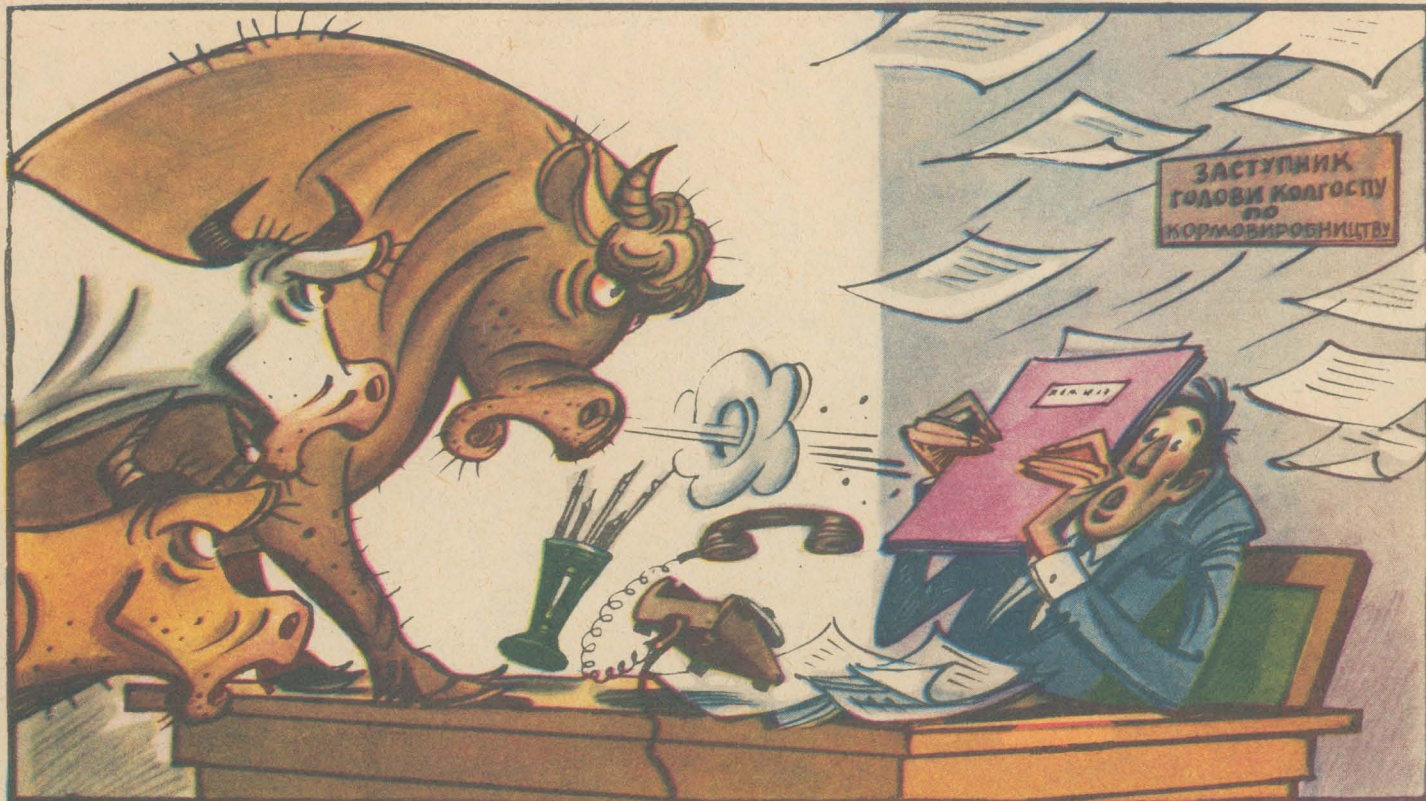
Виборча «урна» по-пакистанському.

БОННСЬКИЙ ЕКСКУРСОВОД

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А це камери, в яких повинні були сидіти воєнні злочинці.

— І затам: не буде
зелених кормів —
ми тобі роги обла-
маємо!..

Автограф на вимогу

У місті Мукачевому працювали двоє колег. Працювали в радгоспі-заводі «Мукачівський». Микола Порфирович Олійник обіймав посаду начальника відділу збуту, а Валентин Іванович Асєєв — начальника тарного цеху.

Жили собі, працювали, хто як міг. Та ось однієї липневої днини стрілися колеги на території підприємства, і колега Асєєв знічев'я врізав колезі Олійнику просто в зуби. Таке ставлення до себе колега Олійник оцінив як несправедливе. І хоч до суду не звернувся, однак партійну організацію поставив до відома. Комуністи обговорили поведінку колеги Асєєва і, позаяк удари ближньому не вписуються в службовий і моральний статус керівника цеху, наклали на В. І. Асєєва партійне стягнення і порушили перед адміністрацією радгоспу-заводу питання про можливість дальшого перебування Асєєва на посаді.

Адміністрація розглянула клопотання комуністів. При цьому згадала, що колега Асєєв і раніше виявляв неабиякі зразки зухвалості. Вилаяв нецензурно провідницю вагонів М. В. Киш, грубо образив працівницю цеху розливу М. В. Бишу, аж ніяк не дипломатичні вирази вжив на адресу голови інвентаризаційної комісії Д. І. Сиксай. Крім того, свого часу мав стягнення за підписання фіктивних товаро-транспортних накладних, за випуск з тарного цеху неякісних ящиків, за грубе порушення трудового законодавства. Зваживши на все це, адміністрація дійшла висновку, що в радгоспі-заводі Валентин Іванович уже виявив себе більш ніж достатньо і йому варто пошукати собі інше місце для виявлення своєї нестримної енергії. І видала відповідний наказ.

В. І. Асєєв, схоже, сприйняв звільнення як належне: схибив — одержав. Принаймні, нікуди не скаржився. І приступив до здачі матеріальних цінностей. Однак, невдовзі людина, призначена новим начальником цеху, захворіла. Передачу довелося перервати. Асєєв продовжував виконувати свої обов'язки. І, вочевидь, подумав, що оскільки з часом у пам'яті людській багато чого стирається, то й про його звільнення також потихеньку забудуть. Однак не

забули. В листопаді підібрали нового начальника цеху й веліли Асєєву передати цінності.

Валентину Івановичу від того стало дуже кривдно. Адже побитий колега Олійник уже й кров з обличчя давно змив, і зуби наче вже привів до

Я розмовляв майже з усіма авторами автографів. Хотів дізнатися, хто з них складав такого юридично підкованого листа. Вважав-бо не по-господарському використовувати настільки гарного юриста на вантажні ящики і порожніх пляшок. Але мої співроз-

порядку, і взагалі вони при зустрічах навіть здоровкаються, — а про звільнення, бач, ніяк забути не можуть. Несправедливо!

І ось до редакції «Перця» пішов лист. Згодом з'ясувалося, що листи пішли водночас і в інші інстанції. Ні, ні, Валентин Іванович нікуди не скаржився. Своє глибоке обурення звільненням Асєєва висловлювали... робітники тарного цеху.

Питаю Валентина Івановича, як він сам ставиться до листа.

Як? Так, він знає, десь одним вухом чув, наче робітничий клас став на його захист, обурений його звільненням з роботи. І він, признатися, розуміє робітників цеху: їх, бідак, таки несправедливо ошукали, позбавили гарного начальника.

Мушу при нагоді висловити і своє ставлення до згаданого листа, розповісти про нього докладніше. Лист написаний мовою досвідченого юриста, а серед робітників тарного цеху я жодного з вищою юридичною освітою не знайшов (з середньою — також). Розгорнута скарга ледь вмістилася на п'яти машинописних аркушах. А до них прикладений ще окремих, шостий аркуш з написом: «А к сему приложили руку рабочие тарного цеха». І далі — автографи робітників цеху. Понад сорок чоловік розписалося.

мовники клялися, що поняття зеленого не мають, хто з них писав лист. Виявилося, що майже ніхто з них листа навіть не читав і в очі не бачив. А що ж підписували? Та лежав на столі в бухгалтерії той останній, підписний, аркуш. Робітникам казали: «Ти не проти, щоб у нас залишився наш старий начальник?» «Не проти». «Тоді підпишись». І вони підписувалися.

Що ж до звільнення В. І. Асєєва, то прокурор Мукачівського району, перевішивши аналогічну скаргу, дійшов висновку, що підстав для опротестування наказу дирекції нема.

Хоч Валентин Іванович і запевняв мене: «Не турбуйтеся, цю партію я виграю».

Може, і виграє. По-різному буває. Однак мені сподобалася така впевненість Валентина Івановича в собі і його вміння образно висловлюватися.

Але дещо в ньому мені, признатися, і не сподобалося. І найменш симпатичним у вдачі В. І. Асєєва мені видалося навіть не те, що він послав у нокдаун колегу, колишнього однополчанина (хоч ми звикли, що однополчани при зустрічах не б'ються, а обнімаються); і не те, що Асєєв брутально ображав жінок (хоч бути джентльменом схвально); і не те, що він інколи понехлюйському ставився до своїх службових обов'язків (хоч службова акуратність дуже потрібна керівникові); і звичайно, не те, що він добивається поновлення на роботі (це, зрештою, його право). Не подобається мені те, якими засобами він цього добивається.

Ну, для чого тут, питається, ті, які «к сему приложили руку»?

Адже конфлікт розв'язуватимуть, виходячи не з кількості автографів на підписному листі, а — із суті справи.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Закарпатська область.

ОЦЕ НОРА!

Мале руденьке мишеня
В колгоспну лазило комору
І помалесеньку щодня
Воно зерно носило в нору.
Побачив якось комірник
Сліди злодюжки-мишеняти
І в горі руки став ламати:
На все село зчинивши крик:
— Ой, каравул! Мерщій сюди!
Ой, що робить?.. Погляньте, люди!
Прокляті миші! Он сліди...
Тепер — тюрма. Нестача буде!
На крик прибіг сам голова
І рахівник у ту комору.
Підрахували — що ж, бува! —
Якраз дві тонни влізло в нору!

РИБАЛЬСЬКА ТАІНА

Зайшов Грицько до батька в хату:
— Ви чим ляців ловили, тату?
— Лише тобі признаюсь, сину,
Свою відкрию таїну:
Оце карбованця закину —
І кілограм ляців тягну.

ЛЮТУЄ ПЛУГ

Щось Плуг лютує на Коня:
— Я землю вергаю щодня!
А ти що робиш, ледацюго?!
— А я щодня тягаю Плуга.

Іван МИНКО.

НАРОБИЛИСЯ

Цілий день трактористи Іван та Петро пропаячили у полі. Іван каже:
— А що скажемо бригадиру, коли питає, що ми зробили за день?
Петро подумав:
— Ну, скажемо, що до обіду заводили трактор.
— А після обіду?
— Скажемо, що глушили.

Повідомив М. КОВАЛЕНКО.
м. Черкаси.

НЕ ТОЙ СМАК...

Поселили бабу Федору в нову, світлу квартиру, а вона журиться:
— Немає з ким і посваритися. Раніше з Горпиною, бувало, погмонимо, а тепер...
— А ви, бабуню, погмоніть з новими сусідами.
— Не той смак. Їх багато, а я одна. Всіх не пересвариш. Та й перелазу тут немає...

Повідомив П. РОМАНЕЦЬ.
м. Знам'янка
Кіровоградської області.

ГОРДИСТЬ НЕ ДОЗВОЛЯЄ

— Слухай, Миколо, — питає жінка, — чому твої колеги отримують щомісячно премії, а ти ні?
— Тому, що я гордий! — відповідає чоловік. — Вони як приходять на роботу, так зразу ж і починають бігати перед начальством. Я ж волюю за краще зовсім не з'являтися на заводі, ніж так себе принижувати...

ВСЕ ПІДРАХОВАНО

Двоє молодят приносять до загсу заяву про одруження.
— Скільки ж вам років? — питає секретарка.
— Вісімнадцять, — відповідають.
— Вчитесь?
— Ні. Тільки що закінчили школу.
— Працюєте?
— Ні. Ще не вирішили куди піти.
— Як же ви гадаєте вести сімейне життя? Ви ж до нього не пристосовані.
— Не хвилюйтесь за нас, — каже наречений. — Ми все обмірковували. Мої батьки даватимуть сто карбованців щомісяця. Її батьки — теж... А коли ми матимемо такі гроші, для них уже не буде проблемою нас прогодувати.

Повідомив Б. ІОСЕЛЕВИЧ.
м. Львів.

«Якщо читати поезію, то видно, що поет писав тропами, вставляючи синекдохи та метонімії, а подекуди епітети та метафори, щоб брали за душу».

(З учнівського твору).
Надіслав Ол. ДОРОШЕНКО.

с. Великий Хутір
Драбівського району
Черкаської області.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Товариші, і до чого ми докотилися. Другого числа перша кімната напилася, а десятого числа четверта і шоста кімнати побились. А 15 числа 13-та кімната попала в витрезвітель. Товариші, треба брати приклад з 28-ї кімнати. Вона не курить і не п'є, і чого ви смієтесь, я б на Вашім місці плакала, а ви ще й смієтесь».

(З виступу на зборах).
Надіслала О. САМАРА.

«Головному бухгалтеру
від вих. ясельної групи
д/с № 1 «Сонечко».

З а я в а

Дитина Борзовець Таня 1983 року народження була у відпуску декретному з 7.01 по 27.02.85 р.

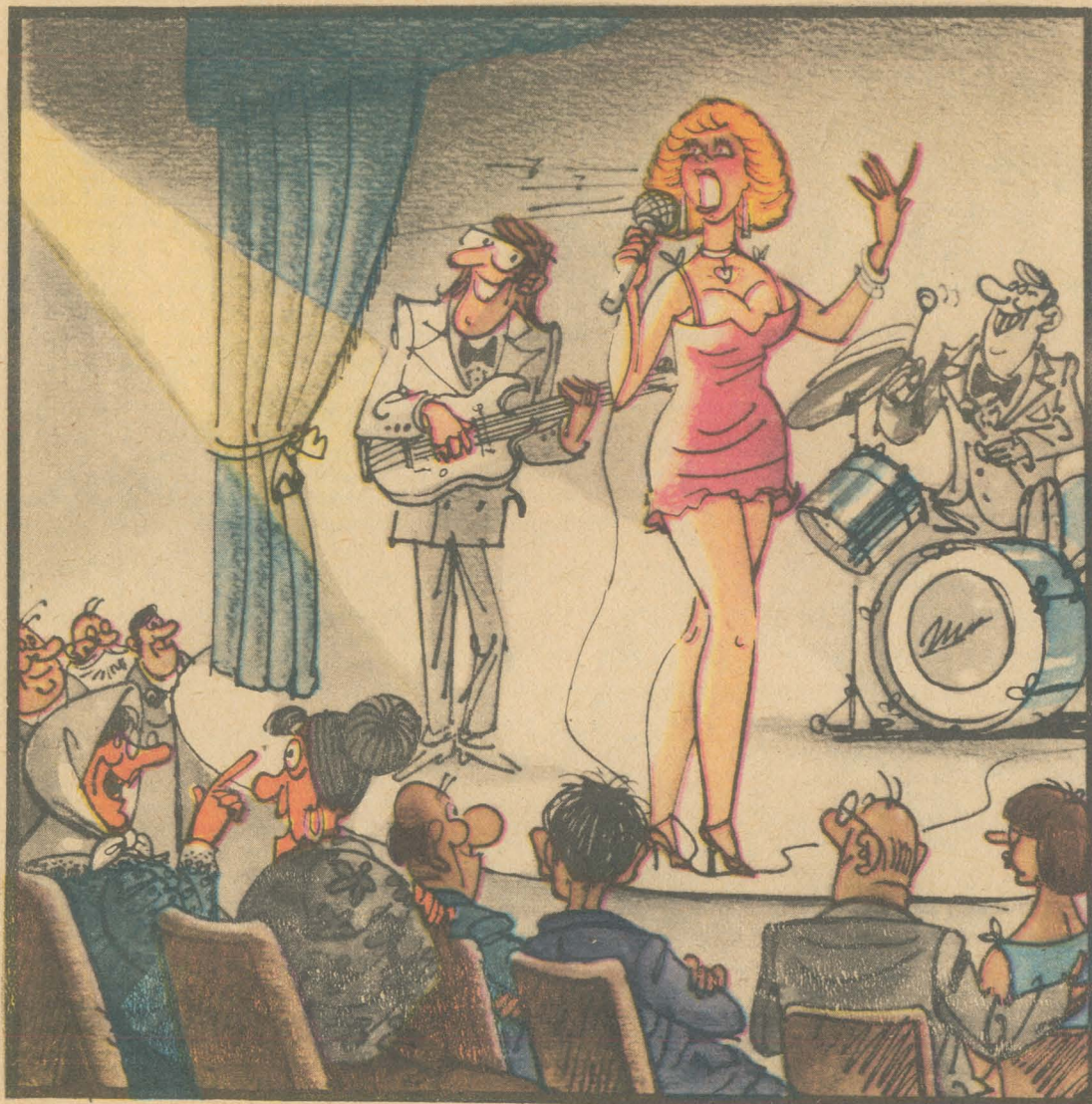
(Заява на перерахування оплати
за відвідування
дитсадка).

Надіслала І. ПОЛЯТИЧКО.

«За санітарний стан зупинки відповідає міське кладовище».

(З таблички біля автобусної зупинки).
Надіслав М. ЮРЧИШИН.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Диви — у нічній сорочці вийшла!
— Ну що ти: нічна сорочка куди довша!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Усі знають, що Львівщина — область спортивна. Чимало тут виросло чемпіонів і рекордсменів, чимало зростає і тепер. Словом, є ким пишатися. А от про окремих наставників спортивної зміни цього, на жаль, сказати не можна. Деякі тренери, наче змагаючись між собою, займалися справами, далекими від спорту. Одержуючи, приміром, на проведення тренувальних зборів харчувальні талони, вони ніяких зборів не проводили, а талони... продавали й не одну тисячу карбованців покладали собі до кишені. Про отаке гондлювання і розповідалося у фейлетоні «Талонмени» («Перець» № 22 за 1984 рік).

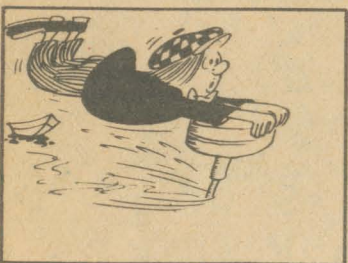
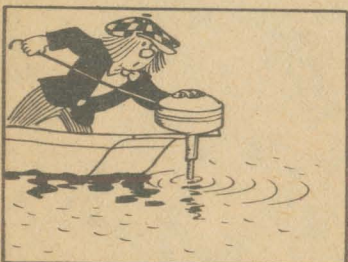
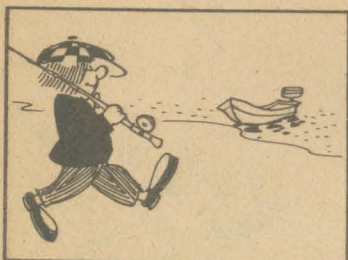
Секретар Львівського обкому Компартії України тов. Д. Яремчук повідомив редакції, що критику Перця визнано справедливою. Партійні органи і облспорткомітет вжили конкретних заходів щодо порушників фінансової дисципліни. Бюро Львівського міськкому партії за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків, низький рівень партійного керівництва діяльністю спортшкіл, де працює більшість згаданих у фейлетоні тренерів-викладачів, оголосило догану секретарю об'єднаної партійної організації спортшкіл міськкво Щинову Є. І., звернуло увагу голови облспорткомітету Василюшина М. П. на недостатню роботу з тренерськими кадрами, слабкий контроль за фінансово-господарською діяльністю добровільно-спортивних товариств.

Наказом по облспорткомітету накладено стягнення на заступників голови облспорткомітету Терещенка В. І., Будинчука А. С., головного бухгалтера Тимошенко З. А., бухгалтера Попелясту А. Я., начальника навчально-спортивного відділу Кулика М. І. З посад старших тренерів звільнено Канича, Бика, Бромберга, Тенетку; з посади тренера — Мельникова. Директора дитячо-юнацької спортивної школи Курбатова переведено на посаду тренера. Сувору догану оголошено тренеру зі стрибків у воду Гірнику.

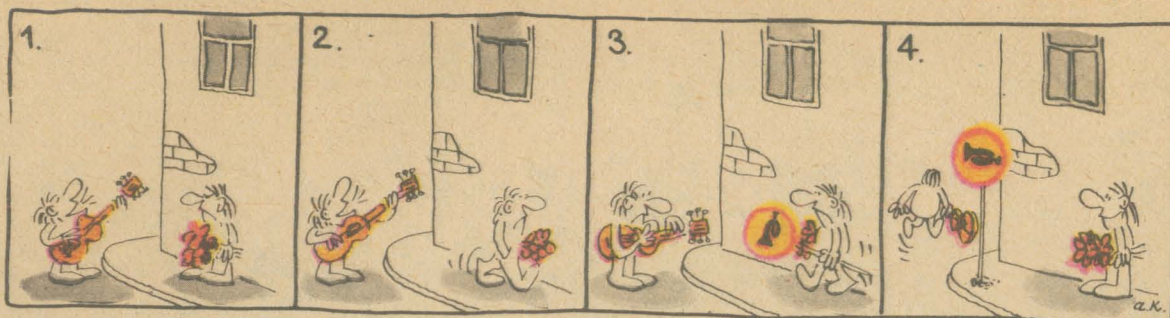
Усі привласнені нечистими на руку тренерами гроші повернено до каси облспорткомітету.

Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Без слів.

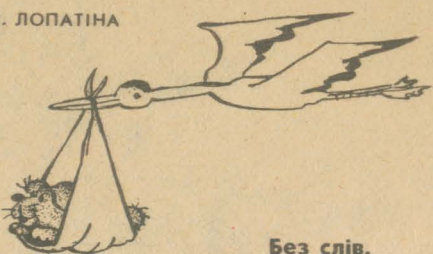
Мал. А. КОНОНЕНКА

Мал. В. ТАМАЄВА

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

— Боюся, що крім карася у сметані з вас нічого не вийде!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про те, що у селі Хотівель майже три роки тому закрили для ремонту магазин та й досі кінця тому ремонту не видно, повідомлялося у замітці, розміщеній у розділі «Чи знаєте ви, що...» («Перець» № 22 за 1984 рік).

Після виступу Перця заступник голови правління Волинської облспоживспілки М. І. Барсуков повідомив, що замітку було обговорено на засіданні правління облспоживспілки. Голові правління Старовижівської райспоживспілки Люклянчуку С. П. вказано на зволікання з ремонтом. Нині усі роботи повністю завершено і магазин відкрито.

◆ Працівники дитячого садка у селі Тамарино ніяк не могли переконати керівників Снігурівського райвузла зв'язку в тім, що і дитсадку потрібен телефон. Тоді вони написали лист Перцеві, який було опубліковано у № 24 журналу за минулий рік.

Начальник Миколаївського обласного виробничо-технічного управління зв'язку А. І. Заведєв повідомив редакції, що виступ Перця обговорено на загальних зборах зв'язківців району. Критику визнано правильною, а на винних накладено адміністративні стягнення. Телефонний зв'язок з дитсадком встановлено.

◆ «Школа не передового досвіду» — фейлетон під такою назвою був надрукований у «Перці» № 1 за 1985 рік. Розповідалося в ньому про те, як будівельники Надвірнянського міжколгоспбуду ще з 1979 року будували у селі Гвізд школу, а коли її здали, то виявилася ціла низка серйозних недоробок.

Голова виконкому Івано-Франківської облради В. О. Бойчук сповістив Перцеві, що фейлетон розглянуто на

засіданні Надвірнянського райвиконкому. За допущення недоліків при спорудженні школи голів міжколгоспбуду Гищука Г. Д. та правління колгоспу імені І. Франка Соляра Я. І. суворо попереджено. Для ліквідації існуючих недоліків було вжито негайних заходів. Тепер для харчування дітей у шкільній їдальні створено належні умови, до школи підведено воду, впорядковано систему опалення, введено в дію очисні споруди.

◆ У листі до редакції жителі села Дружба (Червоноармійський район) скаржилися на те, що до них перестали курсувати автобуси.

Як повідомив редакції виконуючий обов'язки начальника Ровенського обласного управління автотранспорту

В. І. Дем'янов, при перевірці листа було виявлено недоліки в організації роботи Дубнівського автопідприємства № 17011, на що й було вказано його керівництву. Обласне автоуправління разом з автопідприємством розробили заходи, спрямовані на покращення автообслуговування населення. Нині автобуси до села курсують регулярно.

◆ Мешканці будинку № 130, що по вулиці Пушкіна у місті Полтаві, написали редакції про те, що у них вийшов з ладу водопровід і вже четвертий місяць немає води.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Полтавської міськради Н. В. Пусан повідомив, що працівники об'єднання «Полтававодоканал» замінили аварійні труби у водопровідній магістралі і водопостачання згаданого будинку відновлено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047; Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 10(1196)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 15.04.85. Підписано до друку 30.04.85. БФ 11018. 70×108/8.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2326500 прим. Зам. 02008.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

«Пентагонівські плани космічних озброєнь продовжують проводитись у життя під маркою «наукових досліджень».
(3 газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

